

Lyžař

Matěj Juračka IX.A

Lyžař

Zaujala mě hračka lyžaře a napadlo mě: „Kde se asi vzala? Jak je asi stará a jakto, že se dochovala dodnes?“. Také vás napadly podobné otázky. Pokusím se odpovědět příběhem.

Po 2. světové válce lidé co přežili válku byly většinou chudí a neměli peníze na hračky pro svoje děti. Jednoho zručného tatínka napadlo: „Ani se nenaději, budou Vánoce a co dám svému Pavlovi za dárek, když nemůžu nic koupit. Už vím, vyrobím mu hračku.“ A tak začal vyrábět. Využil všechno nářadí, co měl doma a z obyčejného kusu dřeva vyrobil hračku-kluka. Dal ho Pavlovi a ten měl obrovskou radost. Ale jak Pavel rostl, s hračkou si hrál čím dál méně. Přestal si sni hrát a hračka se ztratila neznámo kam. Až jednoho dne.

Zatímco Pavel vyrostl, rodiče měli dalšího syna-Petra. Ten jak různě běhal po domě, našel na půdě starý koš. Otevřel ho a našel v něm zaprášenou hračku. Jakmile ji ukázal svému otci, ten okamžitě poznal hračku, kterou vyrobil pro svého Pavla. Tak hračka opět našla majitele. Petr se o ni staral a byla jako nová. Jednou v zimě si Petr řekl: „Mám krásnou hračku, ale něco bych na ní změnil.“ Řekl to svému otci. Ten se zamyslel, pak si vzal hračku, ve své dílně strávil 14 večerů a nikdo netušil, co dělá. Poté svůj výtvar ukázal synkovi. Klukovi přidělal lyže a hůlky a udělal z něho lyžaře. Takto vypadá hračka dodnes. Ale po nějaké době si s hračkou opět nikdo nehrál, neboť i druhý syn vyrostl. Ale jeho starší bratr měl dceru. Když byli na návštěvě u jejího dědy, tak našla hračku lyžaře. Řekla si, že je to pěkná hračka, ale protože ráda kreslila, rozhodla se, že ho nabarví. A tak i udělala. Nádherně ho nabarvila i se všemi detaily, od lyží až po obličej.

Tak vznikla tato hračka lyžaře, o které by nikdo nevěděl, kdyby ji nenašel jeden kluk, který hledal staré hračky a jiné předměty na půdě u svého pradědy, do muzea. Nebýt jednoho nápadu a šikovných rukou, hračka by nevznikla a nikdo by se na ni nemohl dívat.